

## Oldřich Morys

-co jsem viděl-

Na II. sjezdu československých spisovatelů v roce 1956 František Hrubín vystoupil s požadavky demokratizace kultury a tvůrčího procesu autorova a Vítěslav Nezval s kritikou poezie przničů jazyka Františka Halase a Vladimíra Holana.



Portrét Hrubínův jsem si uložil do svého alba a zcela náhodně se za něj naskládaly fotografie instalací Oldřicha Moryse. Tato náhoda mě přivedla k myšlence srovnání poezie slov s poezií věcí. Na otázku, zda konstruktér Oldřich Morys může být básník s image alternativce, kafaře a vášnivého kuřáka, vegetariána?

Hrubín byl zřejmě hltáč kouře a Holan velký kouřožrout a navíc ještě velký prznič slov, kterého nedostihne ani velice nadějný google-překladač, ten obávaný básník, měnič významu kouře v mrak.

Možná právě jenom google nabízí podobnost mé troufalosti, pokus o srovnání.

Vysypat obsah kapes a vyskládat z něj věž potřebností anebo nepotřebnou báseň.

Vysypat obsah kabelky a poskládat z něj věž nepotřebností a samozřejmě báseň.

Vyprázdnit obsah batohu a podivným klíčem jej vytřídit, poměřit a veskládat do vrstvené věžovité konstrukce a projít se ulicí k jakému zjištění?

Možná podobnému sklenáři putujícímu beskydskými kopci s devadesátikilovou krosnou různých izolačních dvojskel do různých rozbitých oken bez míry...



Za Hrubínovým portétem jsou naskládány snímky instalace židle na způsob Salvátora Dalí a pozoruhodná instalace vlevo nahoře s knihou bez příběhu, protože bez názvu a autora se čtvercem jako od Maleviče /ne podobou ale umístěním/.



Myslím, že tato obsahově „nezatížená“ instalace naznačila možná východiska z přílišné popisnosti a ponechala patřičnou vůli i jiným výkladům.

Před tím to byly ještě jiné předmětné asambláže z nichž působivá byla ta s heverem, trámen a knihami jako třeba Křížová cesta od neznámého autora ve spresované horizontále mezi zdmi ateliéru.

Žebřík umístěný do světlíku lepený převážně izolepou jako úniková cesta, kterou se nedá uniknout.

Jaká bude závěrečná instalace se dozvíme až v den hodnocení. Možná ji uvidíme klíčovou dírkou ve dveřích odvedle, nebo vyřízlou folií zneprůhledňující sklo ve stěně ateliéru anebo nějak jinak nebo úplně jinak.

Oldřich Morys sbíral v ateliéru, co mu přišlo pod ruku a to pak propojoval v příběhy, nebo spíš vybalancované poetické skladby, básně kolářovsko-hrabalovského nebo nebásně langova typu. Pro tuto eqilibristiku si vybral velmi omezený prostor ateliéru as2 se specifickým vybavením, které jej propojuje s tímto školním prostředím. Nejsem si jist, zda jej přebil, zda nás vznikající příběhy dokážou přenést jinam, zda je jejich obsahem již jiný příběh nebo jen formální hra s harampádím, i když zdánlivě svobodná.



Poslední instalace, kterou jsem prožil, „C1“ vznášející se na hrnkách od kafe je již o nutnosti přemístění, o odchodu, o odjezdu a třeba i s pichlým kolem, odpoutáním se od favácké atmosféry, od favu, VUT, Brna a možná i ČR. Opustit tento bordel!

Za příkladnou práci navrhuji ohodnocení

A

Jan Ambrúz  
vedoucí ateliéru sochařství 2  
9.5.2011